

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2To/86/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712010880
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Mikluš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6712010880.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Mikluš a sudcov Mgr. Rudolfa Ďurtu a Mgr. Jána Bednára, v trestnej veci obžalovaného K. O., stíhaného pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a/ , b/ Tr.zák. s poukazom na § 139 písm.e/, f/ Tr.zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.09.2014 o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 5T/2/2012 zo dňa 10.04.2014, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. odvolanie obžalovaného K. O. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 5T/2/2012 zo dňa 10.04.2014 bol obžalovaný K. O. uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm.a/, d/ Tr.zák. s poukazom na § 139 písm.e/, f/ Tr.zák. , ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 28.04.2011 v čase o 08.30 h na komunikácii medzi obcou Riečky a Ústavom špeciálneho zdravotníctva vo vojenskom výcvikom priestore Lešť v časti Kobola, okres Zvolen ako vodič sanitného motorového vozidla zn. Volkswagen Transporter, bielej farby, ev.č. KE XXXER a spol. Falck Záchraná a.s., Košice, spôsobil dopravnú nehodu tak, že pri predchádzaní pravotočivou zákrutou nesprávnou technickou jazdy prešiel s vozidlom na ľavý okraj vozovky, kde dostal šmyk, v šmyku prešiel späť na pravú časť vozovky v smere svojej jazdy a potom zišiel mimo vozovku vpravo, kde narazil do priekopy a následne došlo k niekoľkonásobnému prevráteniu vozidla cez strechu, pričom pri dopravnej nehode došlo k ťažkým poraneniam spolujazdkyne-záchranárky C. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. T., B. L. XXX/XX, ktorá bola letecky prevezená do F.D.Roosevelta v Banskej Bystrici, kde na následky utrpených zranení dňa 28.04.2011 v čase o 10.55 h zomrela, taktiež pri dopravnej nehode došlo k ťažkým poraneniam prepravovanej osoby - I. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. T., K. XX/X, ktorý bol záchrankou prevezený do nemocnice Veľký Krtíš, kde na následky utrpených zranení dňa 28.04.2011 v čase o 13.00 h zomrel, čím porušil dôležitú povinnosť uloženú v ustanovení § 4 ods. 1 písm.c/ a § 9 ods. 1 zák. č. 8/2009 o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za toto konanie súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 roky nepodmienečne, pričom pre výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť akýkoľvek druh motorového vozidla vo výmere 4 rokov.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný a to proti výroku o vine a treste. Podstatou odvolania obžalovaného je jeho vyhlásenie, že sa necíti byť vinným zo spáchania predmetného prečinu usmrtenia. V tejto súvislosti namietal ustálenie skutkovej vety, keďže podľa jeho názoru, v skutku nemajú byť uvedené príslušné paragrafové označenia týkajúce sa porušenia dôležitej povinnosti. Vo vzťahu k znaleckému posudku č. 611/2011 vypracovanému firmou Znalex, s.r.o., Zvolen, predovšetkým namietal procesný postup na základe ktorého bol vypracovaný tento znalecký posudok, keďže podľa obhajoby je potrebné mať za to, že znalec bol pribratý bezprostredne po dopravnej nehode na miesto samé, avšak podľa názoru obhajoby nejde o úkon upravený v § 199 ods. 4 Tr.por.

Následne obžalovaný poukázal na svoju verziu o priebehu skutku a svoje hodnotenie vykonaných dôkazov, z ktorého v podstate vyplynulo, že obžalovaný nepoprel, že by dopravná nehoda vznikla inak, ako tým, že vozidlo opustilo komunikáciu na ľavej strane. Odmietol však tvrdenie, že prekonávanie určitého volantu po bod, kde mal prekonať výškový rozdiel nastalo až po tomto bode. Obžalovaný tvrdí, že minimálne 50 metrov pred momentom, keď vozidlo opustilo vozovku, začalo ťahať do ľavej strany. Práve táto okolnosť dostala vozidlo mimo vozovky na ľavej strane. V tejto súvislosti obžalovanému nebolo známe z vysvetlenia znalca, že ide o bočnú šmykovú stopu a nie o stopu po brzdení. Nikdy netvrdil, že došlo k celkovému zablokovaniu ľavého predného kolesa, alebo ľavého zadného kolesa. Mohlo dôjsť len k určitému blokovaciemu odporu, ktorý sám o sebe nemusel spôsobiť úplné zablokovanie kolesa. Nesúhlasil s doplnkom vyjadreným znalcom, že ani 50 metrov pred opustením vozovky vľavo žiadne brzdné stopy na vozovke neboli nájdené. Podľa znalca, ak obžalovaný brzdil mierne, stopy nemuseli byť nájdené. Svoje tvrdenie ohľadne stop na mieste dopravnej nehody obžalovaný doložil aj farebnými fotografiami.

Ďalej obžalovaný namietal hodnotenie dôkazov súdom, z ktorého nevyplýval jednoznačný a logický záver, že k dopravnej nehode došlo v dôsledku zlej technicky jazdy, nesúhlasil ani s konštatovaním súdu, že jeho obrana bola vyvrátená tvrdením svedkov, kolegov, pričom argumentoval zisteným písaním predného ľavého kolesa, ktoré mohlo signalizovať blížiace zadretie, zablokovanie alebo spomalenie ľavého predného kolesa.

Pokiaľ ide o znalecké dokazovanie znalcom W.. V., toto obžalovaný považuje za nekvalifikované, neodborné a zákonu nezodpovedajúce, pretože znalec v podstate sa vyjadroval úplne k iným skutkovým a odborným skutočnostiam, než mu to bolo uložené uznesením o jeho príbratí. Obžalovaný teda jednoznačne odmieta, že by v jeho konaní bolo porušenie povinností, ktoré mu vyplývajú z ust. § 4 ods. 1 písm.c/ a § 9 ods. 1 zákona č. 8/2009, pričom poukázal, že tieto povinnosti boli formulované veľmi široko, avšak pri odsudzujúcom rozsudku by sa tieto povinnosti mali konkretizovať aj samotným konaním a technickým prejavom. Preto z dôvodu opatrnosti namietal aj právnu kvalifikáciu skutku, najmä pokiaľ ide o kvalifikovanú skutkovú podstatu, t.j. že došlo k porušeniu dôležitej povinnosti a že čin spáchal na chránenej osobe. V tejto súvislosti poukázal na výklad § 139 ods. 1 Tr.zák.

V závere svojho odvolania obžalovaný poukázal na pojem porušenie dôležitej povinnosti, čo sa za takéto porušenie pravidiel cestnej premávky vo všeobecnosti považuje a v konečnom dôsledku obžalovaný namietal aj prísnosť uloženého trestu, hlavne formy nepoužitie ustanovenia o podmieňanom odklade výkonu trestu odňatia slobody. V tomto smere poukázal na hodnotenie svojej osoby, okolnosti prípadu, najmä nesprávnej inštalácie pneumatík na motorovom vozidle, čo tiež mohlo zapríčiniť nepravdivosť a zlý smer jazdy a hlavne skutočnosť, že zranené a t.č. mŕtve osoby neboli pripútané bezpečnostným pásom, čo by s najväčšou pravdepodobnosťou zabránilo vážnym zraneniam. Preto v danej veci ak by sa aj mali stotožniť so záverom o vine, nebol trest uložený v súlade so zákonom, pretože súd skutočne mohol využiť podmieňaný odklad výkonu trestu odňatia slobody, pretože boli dané dôvody v zmysle § 49 ods. 1 písm.a/ Tr.zák. Účel trestu má mať v prvom rade výchovný charakter a nie sankčný. Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí sa pridržiaval podrobne zdôvodneného písomného odvolania a poukázal na nedostatky vo vzťahu k znaleckým posudkom, poukázal na predloženú fotodokumentáciu, v ktorej vyplývali zistené stopy na mieste činu, ktorými sa znalec nezaoberal a je toho názoru, že na vzniknutý následok môže aj to, že ani jeden z poškodených nebol pripútaný, čo povedal znalec na hlavnom pojednávaní, preto navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zrušený, vo veci aby bol príbratý kontrolný znalecký ústav, aby sa vysporiadal s obranou obžalovaného, eventuálne ak by bol odvolací súd iného názoru, aby vzhľadom na osobu obžalovaného ako aj na skutočnosť, že poškodení neboli pripútaní, uložil miernejší trest, ktorý by nebol priamo spojený s výkonom trestu odňatia slobody.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí na rozdiel od obhajoby konštatoval, že podľa jeho názoru napadnutý rozsudok je správny a zákonný, okresný súd správne vyhodnotil vykonané dôkazy a uložený trest je primeraný. Preto navrhol, aby bolo odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuté.

Splnomocnenec za poškodenú G. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa k skutkovým okolnostiam nevyjadrujú, ale v občiansko-právnom konaní žiadajú náhradu škody v súvislosti s pohrebom a pomníkom poškodenej.

Splnomocnenkyňa za poškodeného G. na verejnom zasadnutí uviedla, že si nárok na náhradu škody uplatňujú v občiansko-právnom konaní.

Krajský súd v Banskej Bystrici na podklade podaného odvolania v zmysle § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného K. O. nie je dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy na objasnenie skutkového stavu v súlade ust. § 2 ods. 10 Tr.por. a tieto aj správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ust. § 2 ods. 12 Tr.por.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr.por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčené alebo pochybné a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré boli vzájomne v rozpore.

Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, akým spôsobom sa súd vysporiadal s jednotlivými dôkazmi, prezentovanými na hlavnom pojednávaní, predovšetkým s obsahom výpovedí obžalovaného, poškodeného O. G., I. D., splnomocnenca poškodeného C. E. N., svedkov kolegov obžalovaného a ďalších svedkov vypočutých na hlavnom pojednávaní, ako aj znaleckého dokazovania a s listinnými dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, ktoré súd viedli k právnej úvahe, že obžalovaného uznal vinným z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm.a/, b/ Tr.zák. s poukazom na ust. § 139 písm.e/, f/ Tr.zák.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že na rozdiel od obhajoby, aj krajský súd dospel pri hodnotení dôkazov k záveru, že obžalovaný nesprávnou technikou jazdy spôsobil dopravnú nehodu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku. Obhajoba obžalovaného bola v tomto smere vyvrátená predovšetkým znaleckým dokazovaním znalcov z odboru cestnej dopravy, odvetvia technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave W. G. E., ktorý vykonal jednak obhliadku miesta dopravnej nehody, predmetnej ambulancie, vykonal expertízu na mieste nehody, ako aj obhliadku ambulancie za účelom zistenia funkcie homokinetickej kĺbov so zistením, že na predmetnej náprave a riadení ambulancie neboli zistené technické závady, ktoré by mali vplyv na vznik a priebeh dopravnej nehody. Znalec na záveroch znaleckého posudku zotrval aj na hlavnom pojednávaní a za príčinu dopravnej nehody uviedol, že obžalovaný s ambulanciou opustil komunikáciu - cestu. V tomto smere obhajobu obžalovaného preveril aj súdny znalec W. C. V., ktorý skúmal okrem iného aj technický stav prednej nápravy ambulancie, pričom aj on konštatoval, že na prednej náprave ambulancie neboli zistené žiadne závady, resp. poškodenia, ktoré by ako príčinu svojho vzniku objektívne indikovali príčinu inú, než priamo súvisiacu s priebehom nehodového deja. K pískaniu vychádzajúcemu z oblasti ľavého predného kolesa ambulancie uviedol, že toto mohlo svojou fyzikálnou podstatou spôsobovať počas jazdy skôr akustickú nepohodu a pri uvoľnení volantu oboma rukami vodiča mohlo byť príčinou mierneho ťahania doľava, nemohlo však byť príčinou takého silového pôsobenia na kolesa a tým i na vozidlo ako celok, ktoré by mohol vodič tohto vozidla pociťovať ako prejav nestability vozidla. Teda aj tento znalec vylúčil možnosť, že by príčinou dopravnej nehody bol technický stav vozidla. Navyše svedok K. K., kolega obžalovaného, pred nehodou jazdil s predmetnou ambulanciou a okrem pískania na ľavom prednom kolese si žiadnu poruchu nevšimol. Dodal, že pred nehodou bola táto ambulancia riadne a včas servisovaná.

Vzhľadom na dôkaznú situáciu potom odvolací súd musel obhajobu obžalovaného ohľadom technického stavu ambulancie, ktorý podľa neho mal zapríčiniť dopravnú nehodu, vyhodnotiť ako účelovú, ktorá ho mala zbaviť trestnej zodpovednosti alebo túto znížiť na minimum. Prvostupňový súd tiež správne vyhodnotil obhajobu obžalovaného ohľadom brzdnych stôp, keďže súdny znalec W. G. E. konštatoval, že v danom prípade sa jednalo o bočnú šmykovú stopu a nie o stopu po brzdení, lebo ak by došlo k blokácii kolesa, v danom úseku vozovky by boli viditeľné šmykové stopy po blokovanom kolese, čo nebolo. Brzdne stopy, na ktoré sa odvolával obžalovaný, neboli viditeľné ani na ním predložených fotografiách (č. 1 a 3, č.l.448 spisového materiálu), keďže úzke šmykové stopy viditeľné na predmetných fotografiách poukazovali na závery súdneho znalca a nie na tvrdenie obžalovaného.

V neposlednom rade pokiaľ ide o námietky obžalovaného ohľadne nezapnutých pásov poškodeným neb.I. D. a neb.C. G., tieto prvostupňový súd správne zohľadnil pri ukladaní trestu obžalovaného, čo aj v odôvodnení rozsudku podrobne uviedol.

Ďalej odvolací súd nemohol akceptovať ani námietku obžalovaného, že na vozidle boli namontované letné aj zimné pneumatiky, keďže vodič môže použiť na jazdu len vozidlo, ktoré môže prevádzkovať v cestnej premávke (§ 4 ods. 1 písm.a/ zákona č. 8/2009 Z.z.). V konečnom dôsledku aj ďalšie námietky obžalovaného týkajúce sa procesného postupu súdu alebo hodnotenia dôkazov odvolací súd vyhodnotil ako účelové vzhľadom na dôkaznú situáciu. Prvostupňový súd v tomto smere svoje skutkové zistenia ako aj právne posúdenie konania obžalovaného podrobne a dostatočne presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožnil a v podrobnostiach na ne poukazuje. Tieto skutočnosti podľa odvolacieho súdu tvoria objektívnu príčinnú súvislosť vzniku dopravnej nehody.

V tomto smere nebolo možné prihliadnuť ani k námietkam obžalovaného, že neporušil dôležitú povinnosť vodiča, pretože zákon č. 8/2009 Z.z. § 137 ods. 2 písm.c/ upravuje porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom tak, že okrem iného ide o porušenie pravidiel cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda, alebo nesplnenie si povinnosti účastníka dopravnej nehody alebo škodovej udalosti.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že konanie obžalovaného (nesprávna technika jazdy) bola v príčinnej súvislosti so vznikom dopravnej nehody, preto bolo konanie obžalovaného prvostupňovým súdom správne vyhodnotenú ako porušenie dôležitej povinnosti. Okresný súd sa riadne vysporiadal aj s použitím právnej kvalifikácie o chránenej osobe. Argumentácia obžalovaného, že použitie tohto kvalifikačného znaku pokiaľ ide o spáchanie skutku na chránenej osobe musí mať charakter úmyselného zavinenia, je nesprávna. Z konštrukcie ust. § 149 ods.1, ods. 2 písm.b/ Tr.zák. totiž vyplýva, že smrť je možné spôsobiť inému tiež z nedbanlivosti a to aj na chránenej osobe. Preto odvolací súd v tomto smere prihliadal k argumentácii krajského prokurátora.

Prvostupňový súd nepochybil ani pri ukladaní trestu obžalovanému. Pri jeho ukladaní prihliadol na všetky skutočnosti, na ktoré podľa zákona bol povinný prihliadnuť. Právne vyhodnotil osobu obžalovaného, ako aj možnosti jeho nápravy a pomery. Obžalovanému pričítal poľahčujúcu okolnosť, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, pričom mu nič nepriťažovalo. Vzhľadom na spôsobený nenapraviteľný následok - smrť dvoch osôb, aj krajský súd dospel k záveru, že uložený trest vo výmere 2 roky nepodmienečne, je primeraným trestom pre obžalovaného vzhľadom k jeho konaniu. Na tomto mieste je potrebné poukázať, že obžalovanému bol uložený trest na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, pričom súd vzal do úvahy pri určení výšky trestu aj tú skutočnosť, že poškodení v čase nehody neboli pripútaní bezpečnostnými pásmi. prvostupňový súd nepochybil ani pri zaradení obžalovaného pre výkon trestu, keď menovaného zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže pre takýto postup mal splnené zákonné podmienky.

Okresný súd obžalovanému správne uložil aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu na dobu 4 rokov, keďže k trestnej činnosti došlo v príčinnej súvislosti s vedením motorového vozidla.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Za takéhoto stavu, keď Krajský súd v Banskej Bystrici nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, odvolanie obž. K. O. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.